

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

UYKUSUZ

9 ARALIK ÇARŞAMBA
SAYI: 2020/48 No:691
6 TL.
K.K.T.C. FİYATI: 7 TL.

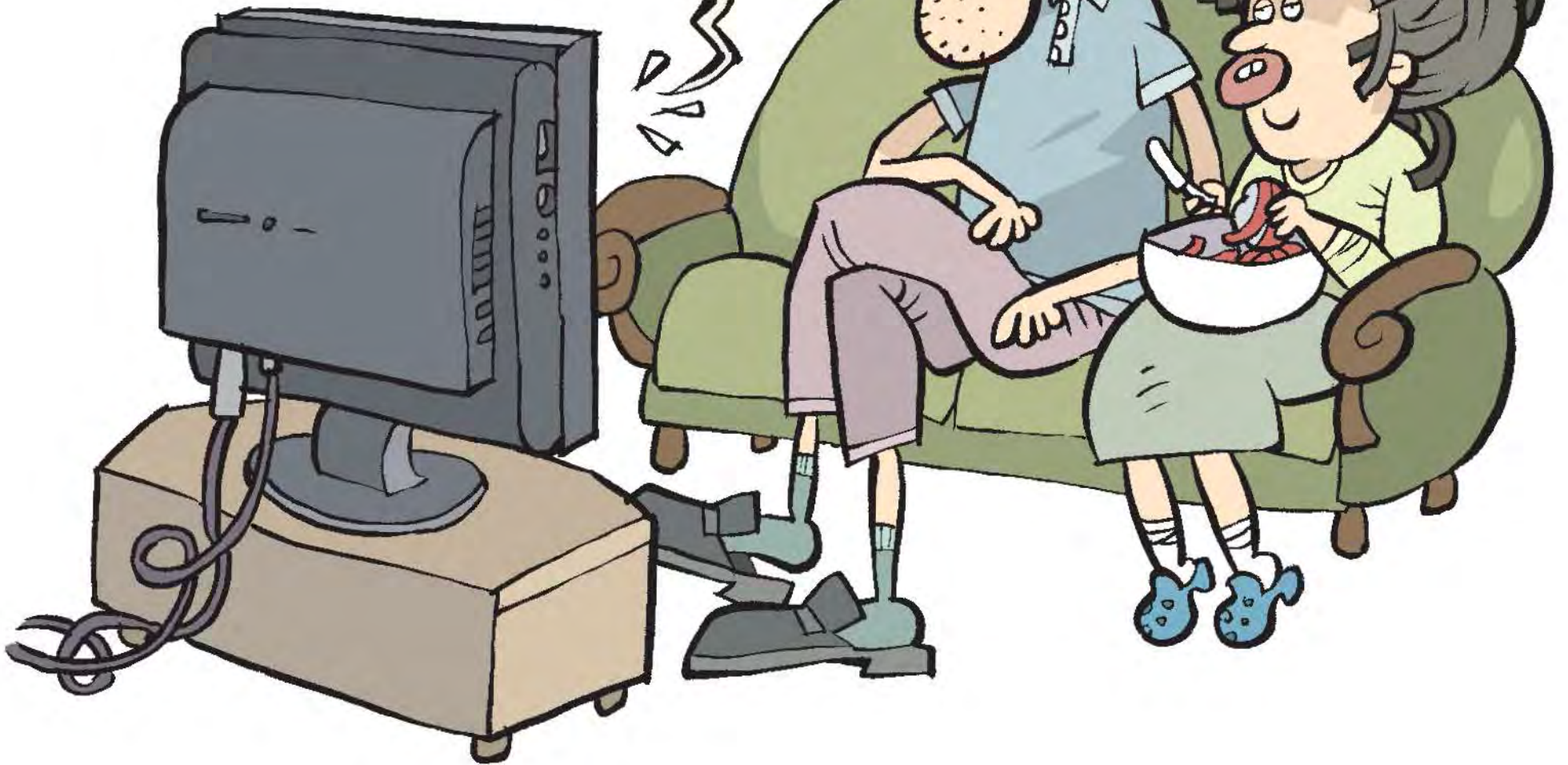
ISSN 1307-7619

GELİŞMEKTE
OLAN ÜLKELERE YETİŞMEKTE
GÜÇLÜK ÇEKEN VE SON SÖYLEDİ-
ĞİNİZİ TEKRAR EDER MİSİNİZ
DİYEN ÜLKELER VAR. BUNLARA
YARDIM ELİ UZATTIĞIMIZ İÇİN
GÜLÜŞMEKTE OLAN ÜLKELER ŞAH-
SIMI TEDİRGİN EDİYOR. BÜTÜN
BUNLAR YAŞANIRKEN İLGİSİZCE
SEVİŞMEKTE OLAN ÜLKELER
PERDELERİNİ NEDEN
KAPATMIYOLAR?..

ALLAH BİZİ NE
İLE İMTİHAN EDİYÖ,
TAMİ ANLAYAMI-
YORUM...

SON
ÜLKELER
İYİYİMİS!

BAY YIRTIK DÖN

hop!

aniden belir!

Franz Kafka yazılır, bir sabah uyandığında böcek olarak uyandı yazılır.

Muhammed Ali Cassius Clay yazılır Mernedalibey diye okunur...

Albert Einstein yazılır Aynştayn okunur ya da okunmaz amk !..

Freddie Mercury diye yazılır, Dişlek bakkal diye okunur.

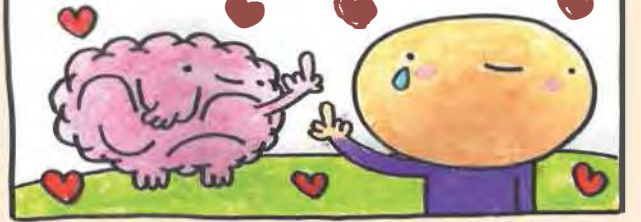
mert Dolapçioğlu

ACI KAYBIMIZ

23 yıldır benimle olan, Kimi güzel kimi kötü anılarıma eşlik eden çoğu zaman beni deneyimlerine maruz bırakıp varoluşsal boşluklara sokan biricik,

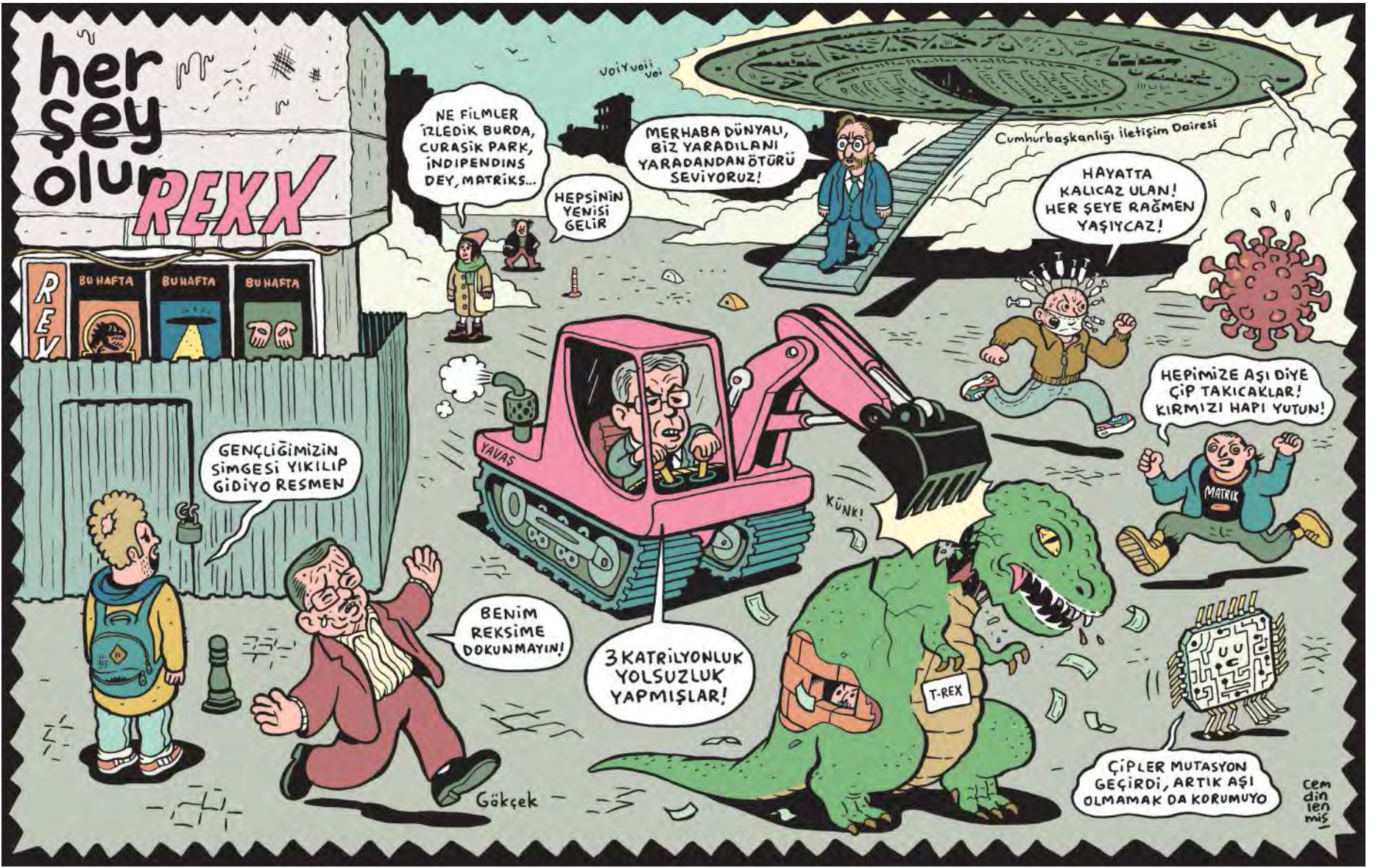
AKIL SAĞLIĞIMI

Kaybetmenin derin üzüntüsünü yaşamıyorum.

Hiç İNSAN GİRİLMEMİŞ ORMANLARA GİRİP ŞÖYLE DEMEK İSTİYORUM

æ Merhaba.

æ İtri Bey'i her iki koluna da ayrı ayrı takıp takıştırdığı onlarca paket lastiğinden tanıdım o gün. Çünkü bir İtri Bey'den başka kim bu kadar çok sevebilirdi ki paket lastiklerini. Yüzüne bakmadığımız paket lastiklerine kim bu kadar aşık olabilirdi ki bir İtri Bey'den başka. Yüzünün tamamından fazlasını da kaplayan korkunç bir maske vardı suratında. Gaz maskesinden de kallavi. Kan oturmuş gözleri buhar içindeydi. Megamarketin

girişinde güvenlik görevlisiyle sessiz sessiz münakaşa

ediyordu. Yanından asla ayırmadığı düdüklü tenceresi ise her zamanki gibi kıstırmalı koltuk altındaydı. Bir yandan da marketin girişindeki dezenfektan aparatına dirseğiyle bastırmayı ihmal etmiyor, kapızladığı fazla fazla dezeyi ellerinin içinde sihirli gizemli bir yolculuğa çıkarıyor, kalanını ise paket lastiklerine boca ediyordu. Güvenlik görevlisi arkadaş, kendisine doğru, "tencerenizi emanete bırakmadan ve maskenizi kabul edilebilir bir maske ile değiştirmeden sizi içeriye alamam, müşteriler çok korkar bu şekilde sizden" dediği için, İtri Bey adeta öfkeden çılgına dönmüş, sessiz ama vurgulu bir şekilde, "bir kere tencere değil bu sayın beyefendi, düdüklü tencere, ben düdüklü tenceremsiz şuradan şuraya hareket etmem, ayrıca da maskemde ne varmış, virüs mü kapayım, sonra hep ben mi çekeyim" şeklinde, tane tane bir anlatım tarzının en bir şahane neferi olarak, büyük bir kavga veriyordu güvenlik görevlisiyle o anlarda kendi içinde. Bu gerçek bir çingardı. Özlem ve tırsı arası bir duygu ile yaklaştım yanına. Beni fark eder etmez hemen sesi değişti. Sakinleşti. Bu ani gelen sakinliği beni ürpertti. Gülümsedi. Kakam ucuna kadar geldi. "Ah ağbici, merhabalar olsun, ah ne iyi oldu seni gördüğüm, sarılamıyorum malum durumlar ama çok sarılmak istiyorum ama sarılamıyorum" diyerek, düdüklü tenceresini havaya kaldırıp sarılma hareketi yaptı koca cüssesi ile öyle uzaktan uzaktan, sonra da, "haydi gidelim buradan, asabımı bozdular akşam akşam" diyerek de, minik minik sessiz adımlarına, bir nevi zoraki eşlik ettirerek, beni yola koydu. Salgından korunmak için bir arkadaşının çiftliğine yerleşmiş, uzun bir süre orada kalmış, dönüşte benzin almak için durduğunda, pompacı beyefendi, halihazırda çekirdek çitliyormuş, değişik biriymiş pompacı beyefendi, benzin doldururken de ağzında hep çekirdek varmış, siyah çekirdek, "dolsun mu depo" derken tükürüklü çekirdek pompacı beyefendinin ağzından fırlayıp hop diye İtri Bey'in ayakbağının içine kaçmış. İtri Bey o anda mahvolmuş. Süper huzursuz olmuş ama pompacı beyefendinin de o anda kalbini kırmak istemediği için bir şey dememiş, çekirdekle bayaa da yol gitmiş. Özellikle de böylesine hassas bir zamanda böyle bir şey yaşamış olmak, İtri Bey'i derinden yaralamış, İstanbul'dan vazgeçip çiftliğe geri dönmüş, bir ay daha kalmış orada. Biraz zor atlatmış o olayı. Böyle anlatırken bir anda maskesini iyice sıkılaştırıp canhıraş koşmaya başladı. "Ağbici evde gram çamaşır suyu yok, evi tertemiz yapmam lazım, hafta içi en sevdiğin gün olan Salı günü arayacağım seni, 6 ve 9'da aramam ama, kanca gibi geliyor bana o rakamlar, sanki bir yerlerime takılıp da oramı buramı yırtacaklarmış gibi geliyor bana hep o rakamlar, bir de 8'de de aramam, 8'in o kendi içinde bitmek bilmeyen döngüsü ruhumu sıkıyor, balkonda nar yiyeceğiz hep beraber seninle" diyerek de, usul usul vurgulu vurgulu az bağırıyordu öyle koşarken de bir yandan da.

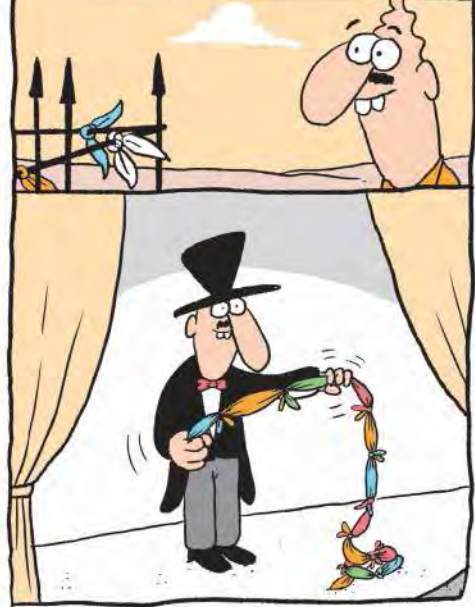
æ "Feyyaz Yiğit" ile "beyaz peynir", çok uzaklardan zorlarsan aynı şey. Ki niye zorlamayayım. Onu zorlama bunu zorlama. Elbet bir şeyi zorlayacağız

æ "Ben dinsiz değilim, din bensiz" dedi bir arkadaşım.

æ Bu arada oğlumuz Hazar'ın göbek bağıni kaybettiğimize inanamıyorum ama resmen oldu galiba böyle bir şey. Yok, bulamıyoruz çocuğun göbek bağıni. Buzdolabında buzlukeydi tam dört buçuk senedir. Dört buçuk senedir çocuğun göbek bağıni ne yapacağımızı bilemedik. Adı Hazar ya, "Hazar Denizi'ne atalım" dedik önce, bir öyle bir bekledik, bir öyle bir gidemedik. Olmadı yani Hazar Denizi. "E Elazığ'da Hazar Gölü var, oraya atalım" dedik, Elazığ'a bile gidemedik, değil ki Azerbaycan. Olmadı bir türlü. Biz karar veremedikçe veremedikçe, çocuğun göbek bağı buzlukta kalakaldı öyle. Bir yandan da pek umursamadık da. Çünkü yani buzlukta duruyor zaten öyle. Şu andaki buzlukta haliyle, iki sene üç sonraki buzlukta hali arasında ne gibi bir fark olabilir. Hiçbir fark olamaz. Üç sene sonra daha çok donmuş olmayacak ki, hep aynı donmuşlukta olacak. O yüzden acele etmedik pek. Akışına bıraktık. Hani böyle hep ertelediğin bir şeyi, bir gün bir anda yapmaya başlıyorsun ya, plansız, öyle olur diye düşündük. Kaybolacağı hiç aklımıza gelmemişti. Çünkü böyle bir şey nasıl kaybolabilir ki zaten. Kim buzlukta göbek bağı alıp onu yok eder. Yok. Çocuğun göbek bağı yok. Bir haftadır aramadığımız yer kalmadı, kesinlikle yok. Çocuğun göbek bağından ümidi kesmek üzeriz. Ben kestim bile galiba. Ha Hazar Denizi'ne atınca ne olacaktı sanki göbek bağıni çocuğun, o da var. Ama yok yani. Çocuğun göbek bağı resmen kayıp.

æ Hoşça kal.

İLKER ALTUNGÖK

BI HOBI EDİNMEİYİM
BI HOBI EDİNMEİYİM
BI HOBI EDİNMEİYİM
BI HOBI EDİNMEİYİM
BI HOBI EDİNMEİYİM
BI HOBI EDİNMEİYİM
BI HOBI EDİNMEİYİM
BI HOBI EDİNMEİYİM
BI HOBI EDİNMEİYİM
BI HOBI EDİNMEİYİM
BI HOBI EDİNMEİYİM
BI HOBI EDİNMEİYİM
BI HOBI EDİNMEİYİM
BI HOBI EDİNMEİYİM
BI HOBI EDİNMEİYİM

...DİYE DÜŞÜNDÜKÇE
UYUMA HOBİMİ
GÜÇLENDİRMİŞ
OLUYORUM

HAMUR

Gelecek kadar geçmişin de giderek belirsizleştiği günlerden geçiyoruz. Pandemi öncesi hayatıma ait ayrıntılar gün geçtikçe bulanıklaşıyor.

Boş zamanlarımı nasıl değerlendiriyordum? Sulu fiziksel şakalara maruz kaldığımda ne hissediyordum? Akrobalarım nasıl

insanlardı? Zamanında gayet hakim olduğum tüm bu bilgiler, birer muamma olma yolunda, idrak edemediğim bir hızla uzaklaşıırken kendime ister istemez, zamanında cep telefonu üzerinden sıkça sorulan şu soruyu soruyorum: "Pandemiden önce ne yapıyorduk?" Net bir cevabım yok. Belki de var ama hatırlamamayı tercih ediyorum. Beynim anılarıma karşı pragmatist bir tavra bürünmüş, geçmişini sadece iyi hissetmem için yeniden canlandırıyor. Bu konuda da en büyük yardımcım videolar.

Her şeye rağmen gülmeye devam edebilen tayfamla düzenli olarak görüntülü çevrimiçi toplantılarda bir araya gelip mutluluğu geçmişe ait eğlenceli videolarda arıyoruz. Eski siyaset programları, müzik klipleri, fonda dubstep müzik üzerine kurgulanmış estetik futbol görüntüleri, televizyon ekranlarının şahit olduğu sansasyonlar... Her birini biricik yavrumuzun müsamesesiymiş gibi yargılamadan izleyip yakın tarihimizle kıvanç duyuyoruz. Belleğimizde tasasızlığı temsil eden ne kadar görüntü varsa, hepsini geriye doğru, zevkle ve iştahla yeniden tecrübe edip, cumhuriyet döneminde İngiliz ve Fransızlar tarafından çekilmiş görüntülere kadar gelince duruyoruz. (Duruyoruz çünkü 1930'lardan öncesine gururlu ama tatsız bir hava hakim) Toplantı bitip de yatağıma girdiğimde video teknolojisinin gelişiminde emeği geçen herkese gönülden teşekkürlerimi sunup huzurla uykuya dalıyorum.

Huzurluyum çünkü izlediğim görüntüler geçmişini olağan gerçekliğiyle önümüze serdi, nostaljik keyfimizi soru işaretlerine mahal bırakmadan yaşamamızı sağladı. Çok iyi biliyorum ki, geçmişe dair belgelendirilmemiş herhangi bir olayı, kendi aramızda konuşarak canlandırmaya çalışsaydık; yaşanan şey ortak belleğimizin bir ürünü dahi olsa, anı güzelleştirmek adına çarpıtılacaktı. Edilgen cümleler kuruyorum ama bunu (özellikle hafızamla sorun yaşadığım şu dönemde) ben de yapabilirdim. Zamanında yaşadığım veya yaşandığına şahit olduğum bir olaya, hikayenin genel akışını etkilemeyecek, aynı zamanda aksi de kanıtlanamayacak minik ayrıntılar ekleyerek, eşime dostuma geçmişini çok daha coşkulu bir şekilde yaşatmak isteyebilirdim. Hemen yanımdakinin başına gelmiş bir olayı kendim yaşamış gibi aktarabilirdim. "Bozuk arabayı belki metrelerce ittiğimiz o günü hatırlıyor musunuz?" Hatırlamam mı? Unutmak ne mümkün? Unutmadım da... Belki sizin kadar itmemiş olabilirim. Yani bir ihtimal; ben aranıza katıldığımda araba çoktan ivmesini almış ve aslında çok istememe rağmen yardımımın bir anlamı kalmamış olabilir. Ama hikayeyi başkalarıyla paylaşıırken "arabayı metrelerce ittik" deyip devam edeceğim. Belki de gerçekten itmişimdir, kim bilebilir?

Geçmişte yaşadığı olayları, çocukluğunda şekil verdiği renkli oyun hamurları gibi yoğuran tek kişi olmadığımı biliyorum. Sahi ne güzel günlerdi. Saatlerce uğraşın sonunda ortaya çıkardığım şeyden memnun olmayınca hazır kalıplardan yardım alır; kusursuz üçgenler, kareler elde edip mutlu olurum. Belki de olmazdım. Belki tüm bunları oyun hamuru reklamlarından gördüm ve gerçekte çocukluğum, annemin poğça yapmak için hazırladığı renksiz ve ele yapışan hamurlarından arttırdığı parçaları yoğurarak geçti. Minik ellerimle dakikalarca dokunduğum hamurun, işim bittiğinde poğça harcına geri katılmasını teklif etmekte beis görmediğim; kalbimin temiz, kendimin oldukça pis olduğu güzel zamanlardı.

ÖZER AYDOĞAN

"kendimi
durduracak
değilim"

Fırat Budacı

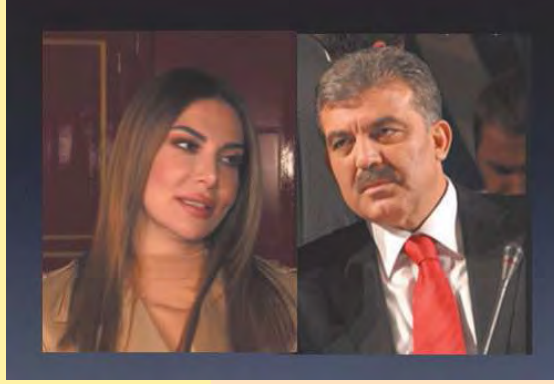
sunulduğunda, içimizdeki gerginliği yüzümüzdeki sırıtışla maskeleyip elimizden geleni yapmayı çalışırız. Bu eylemin öznesi babanne türü yaşlı bir bireyse, fotoğrafın bulunma süresi uzadığından yaşanan gerginlik daha da can yakıcı olabilir. Bu sevimli şeyin yaratıcısı sırtarak bizi izlerken, ekrandaki çocukla baş başa kaldığımızda gördüğümüz neye benzerse benzesin tek bir tespitimiz vardır: "Ay çok tatlı!" Hemen ardından "Kaç yaşında?", cevabı alır almaz da "Maşallah!" diyerek sahneyi terk etmek boynumuzun borcudur. Oysa ekranda bize gösterilen Demir Ata, erken dönem bir Burhan Çaçan'a benziyor olabilir. Selami Şahin'e benzeyen Demir Atalar olduğu söyleniyor. Ben, bizzat Abdullah Gül'e benzeyen bir Demir Ata görmüştüm. Üçlü yaşlarındaydı. Bir AVM'de, bebek arabasında dolaşırken etrafa ölçülü tebessümler saçıyordu. Bu tür talihsiz karşılaşmaların yaygın olduğunu sanıyorum. Bakanlar kurulunda rahatlıkla sandalye sahibi olabilecek Demir Atalar var. İstanbul Ticaret Odası'nın koridorlarında 50 bin lira sermayeli, alüminyum profil sektöründe faaliyet gösterecek bir limited şirket kurmak için dolanan Demir Atalar var. İsmindeki beklentiden haberi olmayan nice Sular, Derinler, Mayalar var.

ONA BİR ŞEY VER

AVM'de görmüştüm Demir Ata'yı. İlerleyen yaşına rağmen bebek arabasında yolculuk ediyordu. Çocukların arabadan taşan kısmırları sevimliliğini yazılı olmayan tarihinde önemli bir yer kaplar. Yemek katında, yanındaki masaya yerleşip ayaklandığında bu taşkınlığın vücut bulacağını hissetmiş, ama olayların annesinin başrolünde bu denli kontrolden çıkacağını tahmin edememişim. Üçlü yaşların bir türlü odaklanamayan akılsızlığıyla, "ısrar etmek- ortamdaki uzaklaşmaya çalışmak-ağlamak" triosu içinde debelenmeye başlaması ve annesinin bu kaos içinde ikazdan ikaza savrulması bilmediğim görüntüler değildi. Garip olan, bütün bu karmaşa içinde annesinin Demir Ata'dan beklentileriydi. Annesi, sıradan bir çocuk olmakla donanmış Demir Ata'yı sevimlilik cephanesiyle yüklü bir Instagram yıldızına dönüştürmek istiyordu. Demir direndikçe ortam geriliyordu. Olanları anlatmak istemiyorum. Olanları anlatmayı zavallı Demir Ata'ya yapılacak bir haksızlık olarak görüyorum. Bu günahta, Abdullah Gül'e benzemekle baştan kaybetmiş Demir Ata'yı savunuyorum. Ortada bir günah varsa, günahkardan değil bu günaha maruz kalandan yana durmak istiyorum. Yazının bundan sonrasında, annesini hiçe sayarak, bütün çocuklar adına, güzelim Demir Ata'ya sesleniyorum:

Bunu da çok görme artık çocuk. Ona bir video ver. Annen seni videoya çekmek istiyor. Annenin telefonu çok iyi; bu telefonun çekim kalitesiyle (tabi ki gerekli lens ilaveleriyle) bazı yönetmenler ödül alıyor. Biraz yardımcı ol annene. Bir pırıltı göster çocuk. Her çocuğun ufaklık da olsa bir pırıltısı olur. Instagram paylaşımlarındaki çocuklar gibi

tat vermiyorsun. Değişik bir şeyler yap: Müzik çalınca ritim tut, evdeki kedinin kulaklarıyla oyn, kuyruğunu çek, kafasını avuçla, ama böyle dümdüz ağlama. Ağlayan çocuk videosu da var, ama bir hikayesi var onların. Senin gibi dümdüz, AVM'nin ortasında ağlamıyor o çocuklar. Hadi değişik bir şey yap, biraz yardımcı ol annene. Bir keresinde, daha 11 aylıkken mi ne, mama sandalyesinde mama yedirilirken aniden uyumuştun, ağzının kenarından "Hero Baby- Karışık Meyveli" akarken ne kadar sevimli olmuştun, hatırladın mı? İşte öyle bir şeyler yap, komik ol biraz, böğürüp durma her boka. Anneni düşün biraz.

Hiçbir zaman tanımayacağın bu yaşlı akraban, takip ettiği az sayıdaki insanların paylaşımlarının hayatının tam ortasına yerleştirdiğinden, yarım saat sonra bir mesaj daha gönderecek annene: "İki numara ne zaman geliyor?" İstemez misin bir kardeş daha? Böyle mal gibi davranmaya devam edersen, o ikinci gelir yerini alır. Benden söylemesi çocuk. Annen seni videoya çekmek istiyor çocuk. Yaramazlığın istenmiyor, varlığını yetmiyor. Ona bir video ver. Video çok önemli. Annen sağolsun belki binlerce fotoğrafın var, ama fotoğrafla iş yürümüyor çocuk. Bazıları öyle art arda

çekilmiş ki mimik bile değiştirememişsin. Sırf fotoğrafla mı tamamlayacaksın çocukluğunu? Nasıl bakacaksın bu kadar fotoğrafa, insan kendinden tiksindir. Bugün milyarlarca çocuk fotoğrafı var Instagram'da. Modern dünya tek çocuk yapıp onu dijital olarak on bine tamamlıyor. Hepsi de çok sevimli. Rakibin çok çocuk. Aradan sıyrılmalısın. Sıyrılmak için video gibisi yoktur. Komik bir video on bin fotoğrafa bedeldir. Aklını başına al çocuk! Normal olma. Şimdi normal olursan, ilerde de normal olursun. Kendi çocuğunu videoya çekmek isteyecek kadar normal! Annen gibi normal mi olmak istiyorsun çocuk? Ama böyle olmaz ki, sen her boka ağlıyorsun.

Annen seni videoya çekmek istiyor çocuk! Şimdi beceremiyorsun ama hiç olmazsa ilerleyen yıllarda bir şeyler yap. Anneni üzme. Okulun ritim grubuna gir mesela, plastik bardaklarla ritim tut. Ya da tiyatro grubuna katıl. "Konuşan Orman" oyununda Şeftali'yi oyn. Merak etme kimse garipsemez, ormanda şeftalinin ne işi var diye düşünmez. Repliğini unutsan bile gideri var bu işin. En azından koruya gir çocuk. Annen yan yana duran otuz kafanın arasında seni zumlasın. Görüntü kaliten iyi olmayacak, ama önemi yok. Hani nerde bizim çocuk? İşte şu sarışın çocuğun yanındaki. Sen neden sarışın değilsin çocuk!

Hadi ama çocuk! Annene bir video ver. Sen video vermezsen biz yanarız çocuk! Koltukta insan gibi oturup ellerini göğsünde birleştirebilen kedilere, sabahı selamlayan kahve kupalarına, dilimlendikten sonra parmakla itilen etlere, şakşukalı rakı masalarına, anlamı varmış hissi veren dünyanın en s.kık klişelerine, altı çizili cümlelerin olduğu kitap sayfalarına, ama en fenası araba konsolu manzaralı şarkılara mahkum oluruz. Sen annene video vermezsen olan bize olur çocuk. Evet, annen arabada Teoman da dinliyor, ama bazı günlerde, belki sırf duygusallıktan, belki avamlık ya da şaka olsun diye Ebru Yaşar da açıyor. O mis gibi arabanız E5'te akarken, konsol manzarası eşliğinde "Kalmam bu saatten sonra" mı dinleyelim çocuk?

Mustafa Satıcı

Hemen atlamadım kamyondan. Canına yandıgım kamyonu... On dakikalık seyahatimiz esnasında on defa kamyonum dedi. Yukarıdaki şiirin taslağını telefona yazasıya kadar izin verdim beni götürsün gittiğimiz yere. Şiiri taşıyacak olan taşıyıcı kolonu diktiğime, sonradan notlara baktığımda şiiri görebileceğime inandığım noktada artık kanepeyi taşımak istemediğimi, kalbime baktığımda artık eskiden orada olan arzuyu, ateşi orada bulamadığımı açıkladım. Ya kendimi çok iyi ifade ettim, ya da zaten o da iş yapmak istemiyordu, çok bağırış çağırış olmadan indim kamyondan. Hoşça kal küstah adam, cep telefonumda Adem (Kamyon) olarak sonsuza kadar yaşayacaksın. Senin kaderin ve cezan bu olacak.

ENGİN ERGÖNÜLTAŞ

"İyi ki ağlamışım arasıra/ Elimde kalan servet bu, dünyada."

Alfred de Musset

"İKİNCİ KISIM"

Cumartesi akşam. Sokağa çıkma yasağının ilk akşamı. Yeniden. Tam unutmaya başlar gibi olmuştum. Çabalıyordum. Eskişini. Bütün sabır stoklarımı ilk karantinalarda tüketip bitirmişim meğer. Depo tamtakır. (Peşin veren/veresiye veren afişindeki müflis adamın bomboş kasası; koşuşan fareler) Bu ikinci kısmın henüz giriş bölümüne bile dayanabilmek çok zor olacak gibi. Ara ara durup derin nefesler. Yarım sayfa bitiremeden kitabı bırakıp volta atmalar. Dağların ardında batmış gitmiş güneşten kalma kırmızılık, aşağısındaki kararmaya başlamış insansız, bomboş caddeyle birlikte, sanki gece yarısı; sabaha karşı uyanıp camdan bakmışım duygusu veriyor. (şehrin en kalabalık caddesi burası) Güneş tutulmalarında tedirgin olup da bağırışıp duran hayvanlarda olaninkine benzer bir huzursuzluğa sebep oluyor içimde. Bu terslik. Tuhaflık. Kışa doğru olanı kolay iş değil. Karantinanın. Değilmiş. İlk dönem bahardaydı. Yaklaşan yazın umudu falan filan...

"Nazik olun. Zira etrafınızdaki herkes zorlu bir savaşın içindedir." Sokrates demişti öyle. (hayatın genel güçlüğünü kastediyordu gerçi) Gerçekten "nazik" olunması artık hayati bir mecburiyet haline gelmiş bir dönem. Abartılı

Alfred de Musset
1810-1857

nezaket gerekiyor. Millet delirmek üzere. Birbirimizi kollamak zorundayız. Kimsenin kuyruğuna basmamak lazım. Aşırı dikkat. Kendi kuyruğumuza da...

Gerilimin, belirsizliğin tırmandığı bu tepe noktaya tahammül edebilmek herkesin harcı değil. Aramızdan kimileri; ilk önce patlayıp ateşteki tencereden fırlayan o ilk mısır taneleri gibi. Pat pat uçup gidiyor. Bu yaşa kadar hiç duymadığım ipe sapa gelmez sebeplerden işlenmiş cinayetler, ölümüne kavgalar... (kahvede selam vermemişler de, o da gidip evden pompalıyı alıp tekrar gelmiş: iki ölü, birkaç yaralı; bir köy kahvesi hem bu; masum görünümlü bir köylü amca) Çok sevdiğim Emerson'un sözü (yazmıştım): "Herkes farklı derecelerde kaynar." Kimimizde az kimimizde çok da olsa; hepimizde dipten yukarı doğru yükselen kıpır kıpır minik kabarcıklar. Cızırtılar. Tıkırtılar...

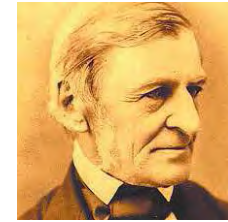
Yağmurlu, karanlık, kül rengi bir ikindi. Balkondan tıtır tıtır sesler. Masada sanki yaza ait bir şeylermiş gibi sıcakık ışıldayan mandalinalar. Yine Emerson'dan; "Dünya çiçeklerle güler" diyordu. Mandalinalarla da gülüyor. Mısır'da Mandalina'ya "Yusuf Efendi" diyorlardı. İnsan gibi adı var. (Hak ediyor) Çok şaşırmıştım. Şaka yapıyorlar sandım. Meğer Osmanlı döneminde Bir Türk getirmiş ilk. Oralara... Adı oradan. O efendi'nin adı. Buradaki "Yusuf Efendi"ler çok

enfes kokuyorlar yalnız. (masadakiler) Bu kadar olur. Çok keskin, sihirli bir koku. Rayiha. (Antalya, Kemer'den geliyormuş) Yemesen bile olur; bir tanesini soysan bütün atmosfer hatta ruh halin değişiyor.

Bomboş şehirde sadece turistler. İnkalar'ın gizemli bir şekilde öylece bırakıp terk ettikleri Machu Picchu şehrini gezen turistler gibi.

Bir başka tuhaflık da karantina sırasında yaşadığımız deprem. Sokağa fırlamak yasak. (keşke ezilerek ölmek de yasak olsa) "Kapı önüne çıkabilirsiniz" diye bir izin geldi sonra. Binalar, yıldızlar gibi kendi içlerine doğru çökerler, kapı önleri öylece kalırmış gibi...

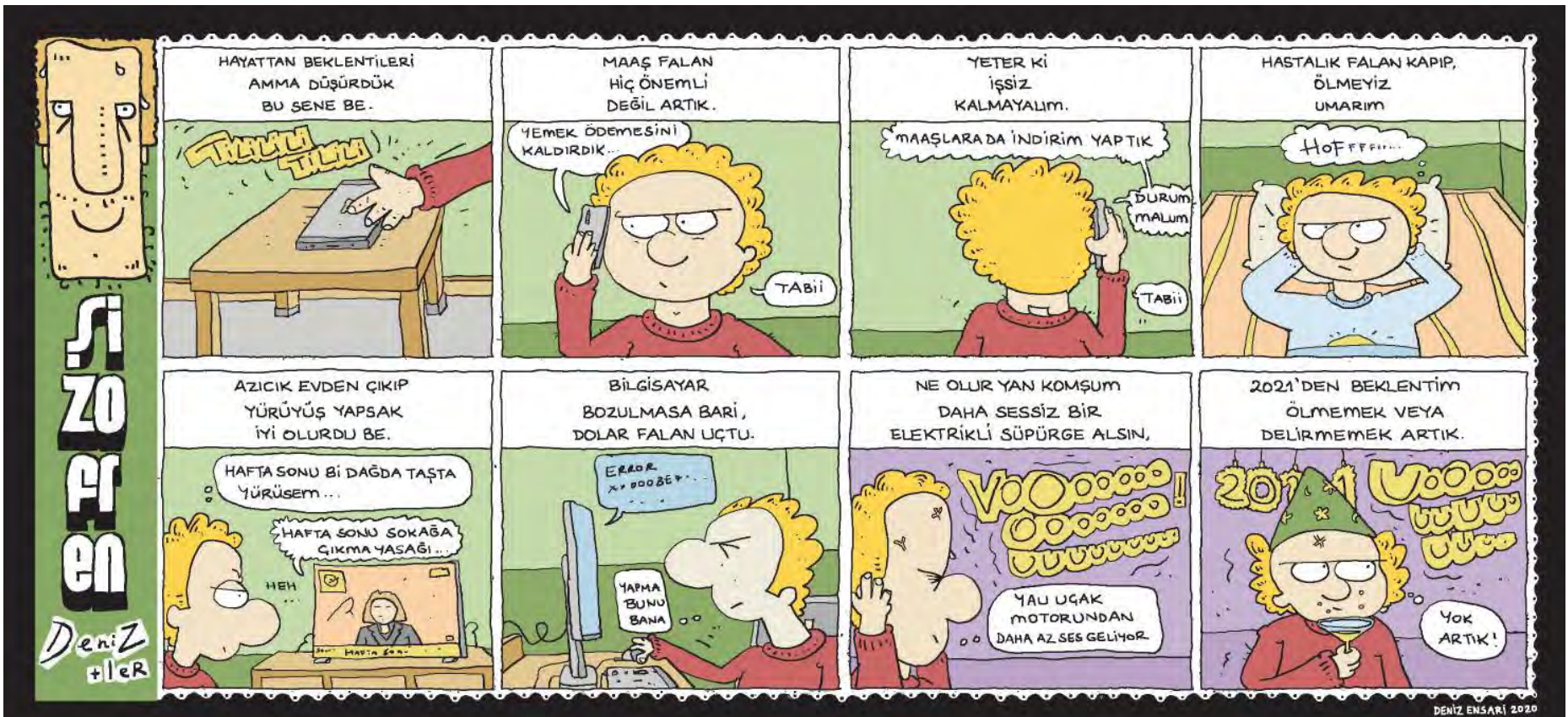

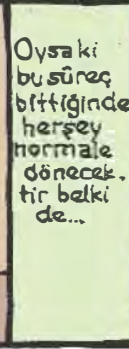
Ralph Waldo Emerson
1803-1882

Bitirirken, bir kelime; "Zebunküş" Eski dilden, kaybolup gitmiş. Unutulmuş. "Zayıfları ezen, âcizlere acımayan" kimse demekmiş. Niye kaybolmuş? (inşallah işaret ettikleri, artık ayrıca belirtilmesi gerekmeyen

yaygın, normal, sıradan, kanıksanmış davranış özelliklerine dönüştüğü için değildir) Modern zamanlarda çok daha gerekli bence. Keşke yeniden dolaşıma girse...

Herneyse, Hepinize dostluk, kardeşlik muhabbet dolu günler diliyorum...

Elbette Serdar 6 ay bekleyemecdin

"Neden kimse sana benzemiyor Hatice?"

-Şükrü Erbaş, "Yaşıyoruz Sessizce"den

* İnsanlıktan o kadar hikaye, efsane, destan çıkmış ve çıkmaktayken, çevremizde zaman zaman had safhada tutkusuz, ruhsuz, nursuz tiplere denk gelmemiz paradoks değil mi? Bunlar, niye böyle? Bunlar kim? Bunlar, 1001 Gece Masalları anlatılırken uyuyanların nesilleri. Bunlar onlar.

* Uyuyan insanla konuşmağa çalışan başka bir kavim var mı acaba galaksiye?!

* "Bir erkek, kadınlar hakkında her şeyi bilebilir ama bir kadın hakkında hiçbir şey bilmiyor olabilir" diyor Tatlı Perşembe'nin tatlı Suzy'si... Rahmetli Tekin Aral ustam, çeyrek asıl evvel sormuştu "Tatlı Perşembe'yi okudun mu" diye, "Hayır abi" demiştim, "Yakışmadı" demişti. John Steinbeck'in bu enterasan, insani ısısı yüksek, enfes romanını nihayet okudum. Tekin ağbım haklıymış, Steinbeck'le beraber nur içinde yatsınlar... Hızımı alamayıp Fareler ve İnsanlar'ı da tekrar okudum, gene ağladım... Ezilenlerin yazıcısı olma babında, bir çeşit Amerika'nın Yaşar Kemal'i sayılsı Steinbeck, takım elbiselerine Eski Mavi, Tatlı George Brown, Cenaze Siyahı, Dorian Grey, İhtiyar At gibi isimler verirmiş. Tuhaf huyları olmayan bir yazar görmedim de duymadım da zaten...

* Bilim, herkesin derdine çare bulabilir; "az tutkulu" hariç...

* Arkadaşımın annesi ve ananesi, Roma'ya gitmişler. İki kadın, usule uyarak Aşk Çeşmesi'ne para atmışlar. Ananne

para atarken, dileğini sesli söylemiş: "Bütün buralar bizim olsun Yarabbim!!"

* Bir bela olunca kimi arabaya, kimi taksiye atlar giderdi; rahmetli Ahmet Kaya, bizzat belaya atlar giderdi...

* Bir başka arkadaşım, ilkokulda Kızılay kolu olmuş, birinin elini cam kesince kan görmüş ve bayılmış. Bunun üzerine Yeşilay kolu olmuş ama son bayram fincanla likör içtiği için içine sinmemiş. Nihayetinde Kütüphane kolu olarak tamamlamış parkuru...

* Bulgar Konsolosluğu var Şişli'de. Bulgaristan'dan daha güzel...

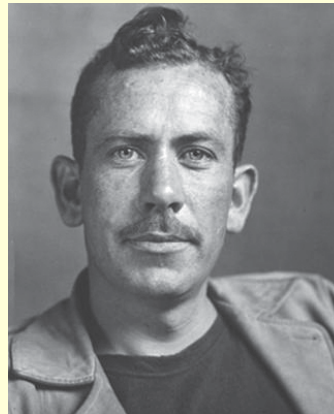
* Peki tekne turu boyunca, sadece tekne hakkında konuşan bir grup nerede var bu alemde, bizim burlardan başka?

* Bir usta sanatçı için "İyi hocadır amma kötü babadır" dedi, kadim asistanı...

* Bir arkadaşım, saunaya girmiş, yoğun duman, sonra sislerin arasından Burhan Çaçan belirmiş. "Mitolojik kahraman felan gibiydi" diye anlattı.

* Bizim atalar da onikiden çıkıyorlar yani bazan. Söze gel: "Doğuştan sıska, neye yarar muska!?"

* Jules Verne, çocukken evden kaçmış ve kısa sürede yakalanıp ailesine teslim edilmiş. Kaçış sebebi, gemilerde tayfalık yapmak. Okyanusa sevdalı çocuk... Sonradan çok okunan bir yazar olunca, 1876'da büyük bir yat alıyor ve son yıllarını Avrupa'yı liman liman dolaşarak geçiriyor.

John Steinbeck

Meçhule meraklı yazar... Bu süreçte, belki de kaçak bir çocuk geldi tayfalık için ve işe alıverdi o haylazı üstat! Olmadıysa bile montajda çözün bunu! Çocukluğumun en fransız kahramanı Jules Verne, 24 Mart 1905'te dünyaya veda ediyor. Bir başka deyişle, Hakka yüzüyor...

* birinci eski: gökte allah var / yerde annem... gün işimış / ekmek kızarmış / çay demlenmiş / ne güzelmış... bitmez o gün / birazı durur / allah herkesi / annem beni korur

* Fırlamaların, cin fikirtilerin birbirlerini bulmaları gibi, vasat adamlar da bir yolunu bulup kaynaşıyorlar. Tanık oldum da not düşünüyorum... İşte böyle, içinde 'düşmek' de olan bir mesai...

* Pendik'te pasaj tuvaleti ismi: Yoksul WC. Zaten isim bu, bir de benden bozuk çıkmadı elli kuruş. Tek dal sigara alıp helalleşti adam, sağ olsun...

* Tuz, zamanla gereksiz bir ihtiyaç olur. Karabiber hep gerekli bir zevk olarak kalır...

*Allah'ın rahmeti üzerine olsun üstad Kazancı Bedih... "Nemrud'un Kızı" yorumunuz hakikaten yandırdı bizi. O, nasıl organik bir ses? Kaç bin senelik bir ses? Onlar nasıl sözler? "Sil yazımızı, kurtar bizi" diyor, "Mevlam gör bizi..." Amin...

* Neonlar da güzel lakin adını kafalara yazdırmak daha değerli...

"Babanız içerde şiir yazıyor diye çocuklarımı sessiz ağılattım ben."
-Hatice Erbaş (Nur içinde yatınız)

İlke Ekbul

Osman Şahir

erhan güneş

Takıntı

Karşılaşacağım manzarayı tahmin edebiliyorum ve hatta eminim. Buna rağmen, yürüdüğüm onca yolu geri dönüp ütü kontrol etme isteğini bir türlü atamıyorum içimden. Daha önce de çok defa eve dönüp ütü kontrol etmek istedim ancak bu kez

karşı konulamaz bir arzuya dönüştü bu durum. İnsanları incelemekten, etrafıma bakmaktan ve dolaşmaktan keyif almadığımı fark ettim. Ben ütü'nün yanında olmalıydım. O an beni tek mutlu edecek şey kesinlikle buydu. Geri dönüp aynı yolu yürüdüm. Eve vardığımda karşılaştığım manzara beni şaşırtmadı. Ütü prizde değil ve risk oluşturacak herhangi bir durum yok. Şimdi çıkıp gitsem bu evden tekrar çağırır mı acaba beni? Eşyaların böyle bir güce sahip olduklarına inanıyorum ben. Ütü ise bana göre en kaptisli olanı. Sürekli kontrol etmek istiyorum.

Keşke yanımda gezdirebilsem onu. Bu sayede hiçbir endişem kalmayacak. Fakat şunu da biliyorum ki yanımda olduğu süre boyunca sürekli mızızlanacak ve eve gitmek istediğini söyleyecektir. Eve gitmek ve bir şekilde prize ulaşip yangın tehlikesi yaratmak hoşuna gidiyor onun. Kapı için de aynı durum söz konusu. Bir insan 3 kez kilitlediği kapıyı kontrol etme ihtiyacı hissetmemeli. ve bana soracak olursanız kilitlenmeyen kapının da bir şekilde başının çaresine bakabilmesi gerekiyor. Ona güvendiğimi her seferinde belli etmeye çalışıyorum. 3 kez kilitleme hakkı sunan kapıyı 1 kez kilitliyor ve daha fazlasına gerek yok, sen bu işte yeteri kadar iyisin mesajı veriyorum. Buna rağmen yetmiyor. Onun için de defalarca eve dönüp kontrollerimi yapıyorum.

Ütü ile birlikte kapıyı da yanımda gezdirebilsem keşke. Bunu araba için de yapabilirsek harika olur. Çünkü arabayı ne zaman kilitlesem bir kez daha yanına gidip kontrol ediyorum. Hatta bazı zamanlar kilidi açıp yeniden kilitliyorum. Beni bıraksalar tüm gün bir şeyleri kontrol edebilirim. Bu takıntılı durumdaki kurtulmak mümkün mü bilmiyorum ama bunu birçoklarının yaşadığını düşünüyorum. Ütü, araba ve kapı elinde sokak sokak gezen bir adam görürseniz eğer o benim. Keşke böyle bir şey mümkün olsa diyorum bazen. Belki de onlarla çok fazla ilgilendiğim için sürekli yanlarında istiyorlar beni. Üzerlerinden ilgiyi çekip ne haliniz varsa görün diyebilsem kazanan ben olurum ama yapamıyorum.

Bu arada ütü kontrol edip tam evden çıkmak üzereyken panjuru indirmede fark ettim. Uzun zamandır evimi gözetleyen hırsız, cam kesme makinesiyle hazırda bekliyor bana göre. Panjuru indirip güvenlik önlemlerini arttırdıktan sonra dışarı çıkmamaya karar verdim. Madem bu kadar takıntılıyım, oturayım evimde ve hırsızımı bekleyeyim. Ya da bir felaket için dua edeyim. Çünkü biliyorum ki ne zaman dışarı adım atsam bir şeyler takılacak kafama ve geri dönmek için heyecanlanacağım. Beklediğim hırsız o gün gelmedi. Evde herhangi bir felaket durumu da oluşmadı. Bir ara şey geldi aklıma. Ütü prize takıp unutmuş gibi yapsam da çıkacak yangına hızlıca müdahale etsem? Belki bu beni biraz olsun rahatlatır. Ve bizimkileri arayıp "İyi ki evdeydin valla. Allah korudu gerçekten" diyecektim.

Beni sürekli olarak endişelendiren bu eşyalara istediklerini verip azgınlıklarını biraz olsun hafifletme niyetindeyim. Belki bu sayede benim iyi bir insan olduğumu düşünüp üzerime gelmekten vazgeçerler. Şu an onlarla nasıl mücadele edeceğimi bilmiyorum fakat aramıza çok ince bir çizgi çekmiş durumdayım. Mesafeyi korumaya gayret ediyorum. Ben onlara, onlar da bana saygı duyuyor. Bu ince çizgi, eşyalarla olan ilişkimi ayakta tutuyor. Aksi bir durum söz konusu olsa kesinlikle geçinemezdik.

Haftalık Mizah Dergisi | 9 ARALIK 2020 | Sayı: 691

Haftalık Yayın Süreli Yayıncı
YAYINCI: MÜREKKEP BASIN YAYIN LTD. ŞTİ.
İMTİYAZ SAHİBİ: Uğur Gürsoy
SORUMLU YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ: Barış Uygur
YAZI İŞLERİ Mdr.Yrd: Nuri Açar

Grafik: Utku Coşkun- Kerem Pişkin

Kaligrafi: Şevki Sayışman Satış Sorumlusu: Selami Yamak

Adres: Şehit Muhtar Mah. Nane Sok. No: 12/4 Beyoğlu / İSTANBUL

Tel: 0 (212) 245 53 38/39 Fax: 0 (212) 245 63 60 • ISSN 1307 - 7619

Baskı: İleri Basım Mat. Amb. Reklam Tanıtım Yayın ve Teknik Hiz. Tic. A.Ş. Bahçelievler-İstanbul 0212 454 32 90 - 0212 454 34 83

Genel Dağıtım: TURKUVAZ DAĞITIM TEL:0216 585 90 00

Abonelik: Yurtiçi: PTT kargo ile 300 TL. Özel kargo teslimatı 420 TL Yurtdışı: Avrupa 120 Euro. Uzakdoğu 150 USD.

IBAN Numaralarımız:

(Alıcı: Mürekkep basın) TL: TR59 0006 2000 0680 0006 2974 32 USD: TR78 0006 2000 0680 0009 0849 67 EUR: TR08 0006 2000 0680 0009 0849 66

Dergimize ulaşamadığınız bayiler için iletişim adresi ve telefon numaralarımız selamiyamak@gmail.com 0212 245 53 38/39

